D·N
17/1 1949

Isoleringspolitiken i återvändsgränd

Två förutsättningar har, direkt eller indirekt, godtagits av nästan alla deltagare i den svenska utrikesdebatten under det senaste året. En är att våra utsikter att stå utanför ett framtida världskrig är synnerligen små. Den andra är att vi inte kan tänkas bli deltagare i ett sådant krig på rysk sida; det vore, enligt allas uppfattning utom kommunisternas, orimligt att Sverige under några förhållanden skulle hjälpa den regim vars seger under alla förhållanden måste leda till den svenska frihetens undergång. Med detta erkännande är neutraliteten i äldre mening redan uppgiven, ty neutraliteten måste, om den svårt kränkes, förvandlas i krig mot den kränkande, alltså i detta fall eventuellt ett krig mot västmakterna som Rysslands bundsförvant.

Utifrån denna insikt har man kommit till skilda slutsatser. Anhängarna av samverkan väster ut har ansett att vi på denna väg kan säkra oss snar och effektiv hjälp mot ett ryskt angrepp, vare sig det riktas blott mot Sverige eller är en strategisk detalj i ett världskrig, att vi därigenom bidrar till upprättande av en stabil och stark front mot fortsatt rysk aggression och att det totala resultatet sålunda blir en viktig insats i strävandet att bevara freden. Anhängarna av neutralitet eller isolering har däremot framhållit att utsikten att få stå utanför vid ett världskrig, även om den är obetydlig, är mer värd än de garantier om understöd vid krig som kan vinnas genom en samverkan; de har också hållit före att en sådan samverkan i och för sig kan öka spänningen i världen och därför göra den konflikt ofrånkomlig som alla vill förhindra.

Skäl finns för båda dessa ståndpunkter, ehuru enligt Dagens Nyheters mening isoleringslinjen undergrävts av den faktiska utvecklingen och dess förespråkare i allt högre grad fått falla tillbaka på traditionsbundna föreställningar och rent önsketänkande. Denna uppfattning har — det är det väsentliga som i dagens läge skall understrykas — steg för steg vunnit terräng, icke blott i den allmänna opinionen, utan även i statsmakternas handlande. Vad som i februari var en svensk isoleringslinje hade redan i maj — genom regeringens initiativ till förhandlingar med grannstaterna — blivit en nordisk samarbetslinje; därmed var isoleringstanken i realiteten starkt rubbad, dels därigenom att Sverige ersatts av Norden såsom tänkt neutral enhet, dels och framför allt därför att Norge och Danmark inom det nordiska blocket i vardande föredrädde tanken på samverkan väster ut i en eller annan form.

De nordiska förhandlingarna ledde därför successivt till ytterligare modifikation av den svenska isoleringslinjen. Klart har detta framträtt i den s. k. Karlstadsplanen, som, enligt allmänt godtagna, ehuru icke officiella uppgifter, förutser begäran om leveranser av krigsmateriel från USA till de tre nordiska staterna och icke "utesluter" möjligheten av annan hjälp väster ifrån. Denna väg är emellertid, av officiella meddelanden från USA att döma, icke farbar, ty USA kräver för dylika leveranser en organiserad samverkan — vad man därmed avser är icke helt klarlagt.

Vad Sverige angår synes det uppenbart att man därmed successivt kommit så långt bort från den ursprungliga isoleringspolitiken att de ytterst tvivelaktiga fördelar som denna kunde erbjuda helt gått förlorade. Om vi sluter oss samman med Norge och Danmark, vilkas västorientering är ostridig, och om vi tillsammans med dessa stater erhåller hjälp i form av krigsmateriel, är vår ställning i verkligheten klar. Tror någon att den ryska statsledningen efter detta tänker sig att ett skandinaviskt förbund kan och vill "försvara sina portar" åt alla håll i ett eventuellt krig? Det är typiskt att svenska tidningar som står fast vid isoleringstanken söker övertyga oss om att vi under alla förhållanden får vapen från USA, därför att Sverige kommer att tjänstgöra som ett skydd för Norge mot Ryssland. Vi skall alltså be USA om vapen i egenskap av Norges hjälpare, men samtidigt söka inbilla Ryssland att Norges anslutning väster ut inte skulle rubba vår neutralitet! Ett sådant spel kan man i lyckliga fall och under förutsättning av djup sekretess bedriva genom viskande och antydande diplomater; i ett fritt land med en fri press går det inte.

Låt oss se saken också från en annan synpunkt. Norden behöver krigsmateriel från Västern. Det är möjligt att erhålla sådan under förutsättning av ett avtal som garanterar även annan och mera verksam hjälp. Skall vi då — utan att ens ingå på förhandlingar — säga nej till både vapen och understöd i annan form? På en sådan politik, som rent av vägrar att diskutera kärnfrågan med västmakterna, har vi bokstavligen allt att förlora men ingenting att vinna. Dess enda konsekvens kan bli en isolering, vida fullständigare än den som neutralitetspolitiken ursprungligen förutsatte — en isolering som innebär motsättning både till Norden och Västern.

Enligt den amerikanska senatens Vandenbergsresolution skulle i regionala avtal sammanslutna stater kunna erhålla garantier om hjälp från USA. Sedermera har det sagts att sådana garantier skulle ges blott vid ömsesidighet — icke ömsesidighet i den meningen att vederbörande stater skulle lova hjälpa USA vid alla konflikter, utan i den meningen att vissa motprestationer krävdes av de "garanterade" staterna. Här föreligger en given bas för förhandlingar. Vad som behövs är en uppgörelse, en kompromiss som tillfredsställer både Sverige, Norge—Danmark och väststaterna. En sådan kompromiss kan utformas blott genom förhandlingar mellan alla parter. Om Sverige icke är med härpå, blir följden uppenbarligen att Norge—Danmark och väststaterna förhandlar, medan Sverige ställs utanför.

Våra egna intressen, hänsynen till våra grannfolk och önskan att trygga freden hänvisar till denna väg. Om den ursprungliga isoleringspolitiken från i början av förra året ånyo upptas, är den oändligt mycket farligare än den då var.

Behovet av skattelättnad

måste kallas allmänt erkänt när t. o. m. finansministern talar om den hårda belastningen. De sidor av saken som främst bör undersökas är angelägenhetsordningen mellan olika tänkbara lättnader och utvägar att passa in dem i den ekonomiska helhetsramen. De högermotioner som nu väckts om lindring av den progressiva skatten på inkomst och förmögenhet samt om borttagande av kvarlåtenskapsskatten är tillfredsställande såsom bidrag till debatten. Det bör särskilt noteras att motionärerna ordentligt betonar sammanhanget mellan beskattning och sparande. Det måste alltid vara svårt att få verkliga mått på detta samband, men säkerligen skulle skickligt ledda enquêter kunna öka våra kunskaper väsentligt och därmed lägga fastare grund för handlandet. Naturligtvis kan det invändas mot varje positiv ansträngning på skatteområdet att vi har alldeles för svaga hållpunkter beträffande de samhällsekonomiska förutsättningarna och att ett utredningsbeslut därför skulle kunna väcka falska förhoppningar. Men när det förhåller sig så att redan ett hopp om skattelindringar bör få gynnsamma återverkningar på sparandet, då lär också de samhällsekonomiska synpunkterna i grund och botten utgöra ett kraftigt motiv till förberedande steg. Som läget nu är kommer riksdagen rimligtvis att före motionstidens utgång få mer material framlagt och flera synpunkter anförda på detta stora ärende.

PRESSGRANNAR

Hr Vougts inkompetens som försvarsminister är numera dubbel, inskärper Expressen (fp). Inte nog med att han saknar fackliga kvalifikationer, han har också från årsskiftet berövats sitt riksdagsmandat och sin plats i partistyrelsen. Situationen är unik:

Hans närmaste föregångare, hrr Per Edvin Sköld (s), Janne Nilsson (bf), Ivar Vennerström (s), C. G. Ekman (f), Gustav Rosén (f) och Per Albin Hansson (s) intog samtliga en framskjuten, betrodd och uppskattad ställning inom sina riksdagsgrupper medan de fungerade som försvarets politiska ledare. Hr Vougt har däremot mitt under sin försvarsministertid under uppseendeväckande former demonstrativt fråntagits sitt riksdagsmandat av de egna väljarna.

De icke-parlamentariker som innehaft posten under tiden från det demokratiska genombrottet och fram till 1932 — alltså Lybeck, Malmroth, Malmberg och Rundqvist — hade samtliga kvalificerat sig på ledande poster inom försvaret eller försvarsförvaltningen. Det var under lugnare tider som detta förekom:

I en tid av sällsynt ömtåliga försvarspolitiska avvägningar bjuder allt förnuft, all försiktighet och all omsorg om effektiviteten att konungens försvarspolitiske rådgivare intar en oomstritt respekterad position i stället för att vara statsrådskretsens allra svagaste nummer, utan gehör ens inom det egna partiet.

Just mot bakgrunden av de intensiva skandinaviska försvarsöverläggningarna framstår denna svaghet särskilt bjärt. Hos norsk opinion, bland ledande norska politiker möter hr Vougt en seg, outrotlig skepsis, ett icke ens dolt misstroende, som har sin lättförklarliga grund i den nuvarande försvarsministerns eget uppträdande under Norges hårda prövotid under ockupationen. De svenska ansatserna att vinna ett försvarspolitiskt närmande till Norge motverkas bryskt och omedelbart av den svenske försvarsministerns blotta person. Samma förtroendekris som inrepolitiskt lett till hr Vougts totala parlamentariska och partipolitiska avklädning fråntar i de skandinaviska konversationerna den svenske försvarsministern allt det inflytande som eljest borde vara självfallet.

Ansatser finns hos oss till en dålig praxis, enligt vilken avgående statsråd, dugliga eller odugliga, får en förvaltningspost som pension. I fallet Vougt har det tvärtom blivit så att statsrådsposten fått karaktären av pension. Det är ett ohållbart läge. Finns det inte någon sändebudspost, nog välbetald för att hr Vougt skall ta den och nog avlägsen och obetydlig för att hans placering inte skulle irritera vare sig här eller där? Hans fortsatta verksamhet som svenskt statsråd är inte bara en skandal, utan en allvarlig olägenhet — nästan vad som helst, även ett speciellt beslut om pension, vore att föredra.

Kravet på avtal före militärleveranser, som är Washingtons replik till den s. k. Karlstadsplanen, söker Stockholms-Tidningen (fp) resonera bort i två etapper, en norsk och en svensk:

För västmakterna är Norge med sin långa kust vid Atlanten av ett ganska vitalt intresse. Detta västmakternas självklara intresse av Norges integritet gör att Norge nog under alla förhållanden skulle få den hjälp det behöver för att bygga upp sitt försvar, även om landet förklarade sig neutralt och föredrog ett skandinaviskt försvarssamgående framför anslutningen till en Atlantpakt. Ty USA och västmakterna måste ju i den egna trygghetens intresse vara angelägna om att också ett neutralt Norge och ett neutralt Skandinavien skulle kunna försvara sig och hålla stånd, åtminstone under så lång tid att hjälp kunde komma, och inte bleve ett alltför lätt byte för en eventuell angripare.

Om vi ser kallt på saken, behöver vi knappast heller ängslas för att i det långa loppet bli ställda sist i kön, då det gäller att få köpa de vapen vi behöver för vårt försvars förstärkning. Ty västmakternas militärer vet förvisso, att ett väl rustat Sverige är ett skydd också för Norge, även om vi förblir "neutrala". De vet, att deras möjlighet att hjälpa ett Norge, som biträtt en Atlantpakt, skulle väsentligt försvåras eller omöjliggöras, om Sverige utan större möjlighet till motstånd kunde invaderas av en fiende, som ville ta Norge.

Den citerade tidningen fäster tydligen huvudvikten vid leveranser av sådan militär materiel som redan hunnit bli ett slags marknadsvara, och i sina förhoppningar därvidlag infogar den en viktig reservation — de hänför sig endast till "det långa loppet". Den som finner det angeläget att det svenska (och skandinaviska) försvaret stärkes nu och förmenar att en kvalitativ upprustning alldeles särskilt måste omfatta verkliga nykonstruktioner kan inte undgå att finna den erbjudna trösten klen.

Stalinismens skicklighet i att splittra exemplifieras av Svenska Dagbladet (h):

Stalin är en varm fredsvän, vilket tar sig uttryck i ivriga uppmaningar till västmakterna att nedrusta. Detta har visat sig hänföra särskilt en del förblindade fruntimmer, sammanslutna i ett "fredsförbund", som förnekar att det är kommunistiskt. Stalin är en avgjord fiende till all diktatur — utanför östblocket. Därför inkasserar han med glädje varje opinionsyttring mot Spanien, varvid han får god hjälp av en del socialdemokrater också i Sverige. Stalin ömmar för äkta demokrati — i USA. Härvidlag träda villiga hjälptrupper till utanför hans egna inmönstrade kadrer. Välmenande borgerliga skribenter ha till och med funnit det särskilt angeläget att varje deklaration av sympati för demokratierna skall bifogas vissa reservationer, liksom man även menar att folk "måste lära sig inse och uppskatta det goda stalinismen uträttat".

Ett annat tema är ännu viktigare:

Arbetarnas internationella solidaritet är ett särskilt tacksamt instrument, som exempelvis kan lånas för protestyttringar mot dödsdomar över partisaner i Grekland men bringas till tystnad inför det faktum att miljoner oskyldiga människor "likvideras" bakom järnridån. Det senare kan man avfärda med att man inte känner till det.

Skärpt vakthållning vid den inre fronten, är den citerade tidningens maning.

Nordiska ungdomsledare på en veckas konferens

Ett fyrtital representanter för de fem nordiska ländernas ungdomsorganisationer samlades på söndagen till en veckas kurs för ungdomsledare på Bosön. Kursen öppnades vid en invigningsmiddag av föreningen Nordens vice ordförande, professor Bertil Ohlin, och sedan följde en isländsk afton under medverkan av kand. Magnus Gislason.

Kursen pågår till och med fredag, och bland föredragshållarna märks generaldirektör Axel Gjöres, lektor Wilhelm Zilliacus och intendent Mats Rehnberg. Det är åttonde gången föreningen Norden anordnar en kurs av detta slag.

NORSK PROSA HÖSTEN 1948

Av SIGURD HOEL

Norsk diktning revolutionerade inte världen under det år som har gått. Den revolutionerade inte heller den norska litteraturen.

Under ockupationstiden trodde de flesta norrmän — som väl också de flesta människor i andra ockuperade länder — att när Tyskland en gång väl var besegrat och kriget var slut skulle paradisets portar slås upp.

Våra åsikter om den norska diktning som skulle komma underordnades detta önsketänkande. Vänta bara! tänkte vi. När den här tiden är över kommer norsk diktning att blomstra som aldrig tillförne. Nu har vi blivit väckta, vi har inhöstat erfarenheter som vi aldrig hade drömt om, vi har lärt känna oss själva och världen på ett alldeles nytt sätt, vi har sett avgrunder öppna sig inom människor och toppar resa sig mot himlen. Vänta bara!

Vi väntar fortfarande. Vi väntar på paradiset — nej, det väntar vi inte längre på, men vi väntar ännu på det nya och avgörande genombrottet i norsk dikt.

Visst har ockupationen och upplevelserna under den redan skänkt oss en och annan bok av värde. Dessutom har vi fått en mängd böcker om kriget som i viss utsträckning har kartlagt fältet. Men det nya och stora har inte kommit än. Och småningom börjar vi ana att våra otåliga förväntningar var en smula naiva och barnsliga. Tiden efter kriget har först och främst medfört förvirring och oro, men enbart upplevelser, oro och förvirring kan ingen diktning bygga på — den kräver bland annat stillhet, klarnande, tid till eftertanke.

Efter första världskriget gick det 7—8 år innan det som hade hänt kunde utkristallisera sig i dikt. Nu går bilarna och flygplanen mycket snabbare än på den tiden; men man kan nog förmoda att unga människosinnen i stort sett styrs av samma lagar nu som förr och kräver ungefär lika lång tid för att hinna reagera.

Medan vi alltså väntar på det nya som ska komma kan vi konstatera att ett och annat i alla fall kommer.

*

Den norska bokhösten 1948 var kvantitativt sett ganska rik. Kvalitativt blev den medelgod — om vi skall vara vänliga.

En rad av våra främsta författare teg. Nordahl Grieg, Sigurd Christiansen och Ronald Fangen var borta för alltid. Hamsun var borta, av andra orsaker. Han fyller för övrigt 90 år 1949. Sigrid Undset, Gabriel Scott, Helge Krog, Aksel Sandemose, Magnhild Haalke och Gunnar Reiss-Andersen — ingen av dem utgav nya böcker. *Johan Falkberget* och *Arnulf Överland* uppträdde på bokmarknaden, men inte med böcker av skönlitterärt slag — Falkberget presterade en samling tal och artiklar, Överland utgav två föredrag, ett om utrikespolitik och ett om den norska språkstriden, som av allt att döma är i färd att blossa upp på nytt.

När så många av de bästa är borta, måste hela bilden naturligtvis bli fattigare.

En annan egendomlighet, en annan frånvaro satte på ett indirekt sätt sin prägel på höstens litteratur; kriget och ockupationen förekom praktiskt taget inte längre som litterärt stoff.

När man har sagt det bör också det enda stora undantaget nämnas. Kompani Linge, den norska commandogruppen som utbildades i England och gjorde en rad djärva raider i Norge (däribland sabotaget mot fabriken för tungt vatten i Rjukan), framlade en redogörelse för sin verksamhet i två stora band. Verket heter rätt och slätt "Kompani Linge". Fackfolk väntade sig att boken skulle falla död till marken framför fötterna på en krigstrött publik. I stället blev den årets stora bokhandelsframgång. Trots det höga priset (85 kr.) gick den ut i 20.000 exemplar.

Medan vi är inne på det icke skönlitterära området bör nämnas att *Helge Ingstad* kom med en utmärkt bok om Svalbard. "Landet med de kalde kyster" heter denna bok, som sammanfattar det man vet om Spetsbergen — saga och historia, politisk belägenhet genom tiderna, fångstliv och gruvdrift och aktuella administrationsproblem.

Under hösten kom det fyra memoarverk av betydelse. *Bergliot Ibsens* "De tre" — som berättar om Henrik och Susannah Ibsen och sonen Sigurd — och *Peter Egges* "Minner fra barndom og ungdom" har redan omtalats i Dagens Nyheter. *Halfdan Christensen* fortsätter med "Skjærsilden" sina teaterminnen. Han har i femtio års tid levat i centrum för norskt teaterliv och har en del att berätta. Han kläder sina minnen i romanform, men denna form verkar här, som den också bör och ska göra, bara som en genomskinlig slöja framför verkligheten. *C. J. Hambro* utgav första bandet av sina minnen, "Far og sönn". Till denna bok blir det anledning att återkomma.

*

En enstämmig kritik utpekade *Gunnar Larsens* "Sneen som falt ifjor" och *Tarjei Vesaas'* "Tårnet" som årets yppersta norska romaner.

"Sneen som falt ifjor" har tidigare anmälts i Dagens Nyheter, och jag för min del har ingenting att tillägga.

Tarjei Vesaas står i dag vid sidan av Inge Krokann som den ledande landsmålsprosaisten (bägge är dessutom goda lyriker). I sina senaste tre romaner, "Huset i mörkret", "Bleikeplassen" och nu "Tårnet", har Vesaas lagt i dagen ett växande mästerskap, språkligt, psykologiskt och som romanarkitekt.

I sitt yttre motiv har "Tårnet" — underligt nog — en viss likhet med "Synnöve Solbakken". Här som där ställs två familjer mot varandra, den ena i sol, den andra i skugga, och sinnelaget motsvarar belägenheten.

Men där upphör likheten. Björnson skapade en enkel romantisk berättelse, Vesaas har konstruerat en sinnrik psykologisk roman. Han forskar i det halvmedvetna, skuldkänsla som gnager, tystnad som bygger murar, skonsamt förtigande som förvandlas till gift, utan att någon egentligen vet om det eller önskar det.

Det är vanliga människor Vesaas berättar om, folk som själva inte har ord för de motstridiga saker som de tänker och känner. Desto närmare ligger det till hands att ty sig till tystnaden som ett skydd. Men i tystnaden gror misstron som en blek planta i skuggan.

Familjen består av tre personer, far, mor och en halvvuxen son. Så kommer ett nytt barn, till allas glädje. Fadern tar en dag med sig det lilla barnet ner till sin bilverkstad för att få ha det i närheten av sig. Där sticker sig barnet tydligen på en rostig pigg; det får blodförgiftning och dör. Fadern och sonen säger ingenting till modern om vad de tror vara orsaken — de vill skona henne, men har också sin egen skuldkänsla att ta hand om. Modern anar att det är någonting man döljer för henne och grubblar sig till sinnessjukdom. Fadern och sonen riskerar ett liknande öde; men sonen räddas genom att han blir förälskad (i en ung flicka i den "ljusa" gården), fadern finner frälsning i arbetsglädjen.

Kärlek och arbete — som alltid när man försöker summera en diktning i slagordets form låter det banalt. Men banal är den här romanen inte. Diktaren gräver djupt, och han har varsamma händer.

*

Det kom andra goda romaner. *Nils Johan Rud* är redaktör för en veckotidning, "Magasinet", som står på relativt hög litterär nivå och har hjälpt fram en rad unga norska berättare. Själv är han som författare en

Inför
Strindbergs-jubiléet
har Pubs Bokavdelning ordnat en liten exposé av
manuskript, brev, bilder och originalupplagor
Paul U. Bergströms A. B.

Svensk Litteratur-tidskrift
utger
stort Strindbergs-nummer
med 33 bidrag, bl. a. av:
Louis Bromfield, Johan Bojer, Georges Duhamel, Magnhild Haalke, Johannes Jörgensen, Thomas Mann, Toivo Pekkanen, Jules Romains, Thornton Wilder, Arnulf Överland
Lösnummer 3:50
Prenumerera på
Svensk Litteraturtidskrift
4 nr pr år. Pren.-pris 7:—. Prenumeration i bokhandeln eller direkt hos *C. W. K. Gleerups Förlag, Lund. Postgiro 30843.*
GLEERUPS

Normalpriser på fläsk av gödsvin. FOLKHUSHÅLLNINGEN
LK har fastställt normalpriser på färska hela, halva och fjärdedels kroppar av gödsvin att gälla fr. o. m. den 17 jan. 1949. Se LK:s cirkulär 3227.

Stoppris på såpa. FOLKHUSHÅLLNINGEN
PKN har genom meddelande nr *1105* förordnat att, därest det för viss fabrikant eller återförsäljare hittills gällande stoppriset på kupongbelagd såpa överstiger det av honom den 1 sept. 1948 tillämpade försäljningspriset, sistnämnda pris *fr. o. m. den 17 jan. 1949* skall utgöra nytt stoppris. Till stopppriserna får emellertid med hänsyn till inträdd råvaruprishöjning tills vidare göras tillägg med *högst 4 öre per kg.* Högre konsumentpris än 92 öre per kg. får dock icke i något fall uttagas utan särskilt tillstånd av PKN.
Högsta priser på inhemska fiskkonserver m. m.
Bestämmelser fastställda av *PKN* i meddelande *1098,* gällande fr. o. m. 17 jan. 1949. Hämtas hos kristidsnämnderna.
Stoppriserna på putsmedel för läderarbeten och skodon.
Sänkta stoppriser fastställda av *PKN* i samband med borttagande av varuskatt. Se medd. *1103,* gällande fr. o. m. 17 jan. 1949. Hämtas hos kristidsnämnderna.

Indragning av vissa inköpskuponger. *Folkhushållningen*
LK har beslutat indraga ytterligare ett antal inköpsbevis, som hittills gällt inom handeln för återköp av ransonerade varor. Dessa inköpsbevis få icke användas för återköp, av detaljhandlare efter den 5 febr. 1949 och av partihandlare, som icke avge omsättningsrapport, efter den 12 febr. 1949.
Handlande, som icke avger omsättningsrapport, skall senast den 28 febr. 1949 till kristidsstyrelsen (kontrollbyrån) insända de inköpsbevis av här ifrågavarande slag, som han innehar. Handlande, som avger omsättningsrapport, skall, då han insänder sådan rapport för febr. månad beträffande något av de av indragningen berörda varuslagen utom köttvaror, samtidigt till kristidsstyrelsen (kontrollbyrån) medsända alla nu indragna inköpsbevis för varuslaget ifråga, som han vid tillfället innehar. Beträffande köttvaror skola inköpsbevisen insändas samtidigt med de redovisningsrapporter, som avslutas per den 13 febr. Se LK:s cirkulär 3226.

FOLKHUSHÅLLNINGEN
Leverans av koks mot hushållslicens B inom Stockholms stad och län.
Statens bränslekommission har i cirkulär nr 659 meddelat, att mot hushållslicens B gällande bränsleåret 1948/49 må från och med den 17 januari 1949 levereras hela den för bränsleåret 1948/49 fastställda kokstilldelningen. Dock får tillsvidare leverans av koks icke ske, förrän licensinnehavaren uttagit hela den föreskrivna andelen av antracit.
Förbrukare måste vara beredd, att, i den utsträckning leverantören det påfordrar, emottaga koks av mindre styckestorlek än som normalt har använts. Småkoks skall ävenledes avräknas efter ett poängvärde av 2 poäng per hl.
Stockholm den 15 januari 1949.
STOCKHOLMS STADS KRISTIDSNÄMND
STOCKHOLMS LÄNS KRISTIDSSTYRELSE

YNGRE MAN
van inköpare av trikå, sydda varor samt speciellt strumpor, sökes till ny partiaffär. Svar med vanliga uppgifter samt lönéanspråk till "Start 9491", Dagens Nyheters Huvudkontor, fvb.

Finmekaniska o. Elektromekaniska arbeten utföres
Serietillverkn. Experimentarbeten
Ingenjörsfirman
TEKNOPRODUKTER
Finmekanisk och elektromekanisk verkstad
Styrmansgatan 5, Gävle. Tel. 8888.

Aluminiumgjutgods
Vi utföra alla slags kokill- och sandgjutningar i lättmetall. Specialitet: massartiklar i kokill. Egen kokill- och modelltillverkning. Snabba leveranser. Efterfråga våra priser.
SELLNÄS METALLINDUSTRI, Sellnäs. Tel. Borlänge 35077, 35097.

ATELJÉ
m. invent., uthyres helt ell. delv. (t. ex. per halvd.), f. undervisn., måln. sömn., o. a. Tel. 49 97 43.

Bilmekanisk verkstad
inom egen fastighet. Källarplan om ca 350 kvm inrymmande garage m. m. Verkstadsplan om ca 400 kvm. Lagerutrymmen om ca 160 kvm. — Förstklassig maskinpark. Stora utvecklingsmöjligheter. Kontant erf. ca 200.000:— kr. Närmare upplysningar genom
EDLINGS FASTIGHETSBYRÅ, Citypalatset, Eskilstuna. Tel. 334 05.

FÄRGBAND
för adressograph o. räknemask., kassareg. o. tidstämplingsur m. m. Längder o. bredder enl. kundens önskan, omg. lev. från engelsk fabrik. Färgbanden lev. spolade och förpackade i papp- ell. bleckaskar. Importlicens finnes klar. Svar med uppgift om önskat slag till "Färgband — 501. F", Dagens Nyheters Huvudkontor.

Velourisering — sprutning
med textilfiber, kan i många fall ersätta flanell, sammet ooch moccabeläggning. Vidare upplysningar kunna erhållas genom vår repr. Disp. Oscar Bergman, som träffas måndag—onsdag på Centralhotellet.
Velouriserings-Aktiebolaget, Södra Förstadsgatan 68, Malmö, Tel 77005.

Korrespondent,
driven maskinskriverska och med goda kunskaper i eng. o. tyska, erhåller anställning.
A.-B. Stockholms Patentbyrå, Kungsgatan 36

• **Äktenskapsförord** •
Testamenten, Skilsmässor, Bouppteckn., Bokföring, Inkasso.
SUNDIUS' BYRÅ A.-B.,
Drottningg. 55. Tel. 11 32 78 - 79.
Kvällsmottagning efter överensk.

Vägarbete
Härmed utbjudes på entreprenad nybyggnad av 1.120 m väg på södra Mörkö, 3,9 m bred.
Hörningsholms Godsförvaltning, JÄRNA.

Elektrisk entreprenad
AB Familjebostäder utbjuder härmed följande arbeten på entreprenad.
Elektriska installationen i 6 st. nybyggnader vid Västertorp, Stockholm. Förseglade anbud, försedda m. påskrift å kuvertet: "Anbud å el.-installationen i kv. Slalombacken, Västertorp, Stockholm", skola insändas senast den 7 februari 1949 före kl. 15 under adress, HSB:s Riksförbunds entreprenadavdelning, Box 18029, Stockholm 18. Erforderliga handlingar tillhandahållas å HSB:s entreprenadavdelning den 18 januari 1949.
Fri prövningsrätt förbehålles.
Anbudsgivaren är bunden vid lämnat anbud t. o. m. 2 veckor efter anbudstidens utgång.
HSB:s RIKSFÖRBUND.

INDUSTRI-LOKALER
SE BYTESANNONSERNA.

RÄKNEARBETEN
av alla slag, snabb specialutbild. personal. Begär kostnadsförslag.
MASKINFIRMAN FACKMAN AB
Kungsg. 31—33, Sthlm.
Tel. 20 87 73.

Byggnadsentreprenad
Tranås stads polisnämnd infordrar härmed anbud å uppförande av polishus i Tranås stad. Byggnaden skall uppföras i betong och tegel och innehåller cirka 5.100 kbm. Förseglade anbud, omfattande antingen samtliga byggnadsarbeten jämte värme- och sanitäranläggning eller byggnadsarbeten och värme- och sanitäranläggning var för sig, skola vara inlämnade senast den 14 februari 1949 under adress: Bostadsnämnden, Stadshuset, Tranås.
Ritningar och anbudshandlingar utlämnas å Bostadsnämndens exp. mot en deposition av 125:— kr. för byggnadsritningar och 75:— kr. för värme- och sanitärprogram.
Tranås den 15 januari 1949.
POLISNÄMNDEN.

Krollsplint-Väver
krollsplint, juteväv, gasväv, domestiker, bolster, vadd, tagel, sadelgjord m. m. köp. per extra kassa. Svar med prover till "S — Grossistlöpande lev. — 49", Dagens Nyheters Huvudkont.

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.